

Věc: Dr. Pavel J. v Trnavě proti rozh. zem. výboru v Bratislavě z 9. října 1933 o převzetí nákladu na římskokatolickou školu obcí Maďarským Bélem.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Obec. zastupitelstvo v Maď. Bélu se 17. května 1930 usneslo, že obec převezme placení ročních anuit zápůjčky, kterou sjedná římskokatolická církev na zbudování čtyřtřídní římskokatolické církevní školy v obci. Okr. výbor rozhodnutím z 8. listopadu 1930 vyslovil, že odpírá schválení uvedenému usnesení obec. zastupitelstva a zrušuje je pro nedostatek obligatorní závaznosti obce vůči stavbě římskokatolické školy. Odvolání předsedy římskokatolické školské stolice nař. rozhodnutím nebylo vyhověno.

O stížnosti uvážil nss:

Strana se domáhala u žal. úřadu toho, aby bylo zachováno v platnosti, resp. aby bylo schváleno usnesení obec. zastupitelstva v Maďarském Bélu ze 17. května 1930. Tímto usnesením převzala obec na sebe placení ročních anuit ze zápůjčky, kterou sjedná římskokatolická církev na zbudování církevní školy v obci. Soudu bylo předem zkoumati, zdali st-1 jakožto zástupce této církve mohl žádati, aby zmíněné usnesení bylo zachováno v platnosti, resp. aby bylo schváleno.

Nárok na to, aby usnesení učiněné obcí v oboru její působnosti nebylo vyšším úřadem měněno neb rušeno, může uplatňovati vedle osoby, jež na vydání tohoto usnesení měla právní nárok, toliko obec jako subjekt projevivší usnesením svou vůli. Jenom tam, kde jde o smluvní projev obce, t. j. kde usnesení obec. zastupitelstva směřuje k uzavření smlouvy s osobou jinou, a usnesení to se buď rozhodnutím vyššího úřadu ruší nebo se jemu odpírá potřebné schválení dozorcí, přiznává se v ustálené judikatuře (srov. na př. nál. Boh. A 3116/24, 8057/29, 8305/29, 8913/30, 9959/32) právo domáhati se zachování takového usnesení vedle obce také druhé smluvní straně, t. j. kompaciscentu.

Že v daném případě církev římskokatolická na převzetí placení ročních anuit ze zápůjčky, již hodlá uzavřítí, neměla nároku, o tom není sporu. Usnesení obce nesměřuje ani k uzavření smlouvy; šlo o veřejno-právní akt, jímž obec, přejímajíc závazek svrchu uvedený, udělovala ze své vůle subvenci (srov. nál. Boh. A 10.266/33). Nebyla tedy církev římskokatolická vůbec oprávněna domáhati se u žal. úřadu zachování, resp. schválení zmíněného usnesení obec. zastupitelstva. Když žal. úřad vzal odvolání církve ve věcnou úvahu a zamítl je z meritorních důvodů, nelze shledati, že tím bylo porušeno nějaké subjektivní právo strany ve smyslu § 2 zákona o ss.

Č. 12.788.

Váleční poškození. — Řízení správní: Jestliže rozhodnutí, kterým úřad vyhověl žádosti strany za obnovu řízení a rozhodl věcně (zamítavě) o včasnosti přihlášky o důchod předků, bylo nss zru-

šeno pro nesprávný právní názor, týkající se včasnosti přihlášky, nesmi úřad, maje tento nález provést, odmítnouti přihlášku s odkazem na právní moc výměru, který zmíněnou obnovou byl již odstraněn.

(Nález z 19. února 1937 č. 1430/35-3.)

V ě c: Kajetán F. v Jindřichovicích proti rozh. min. soc. péče v Praze z 26. listopadu 1934 o důchodu předků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním z 16. července 1928 žádal st-l za přiznání důchodu předků po svém synu Karlovi, zemřelém 6. září 1916. Přihláška ta byla výměrem zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze z 24. července 1928 odmítnuta jako opožděná. Proti tomuto výměru nepodal st-l opravného prostředku.

Na novou jeho žádost za přiznání důchodu předků z 9. června 1932, v níž prokazoval, že od dvou měsíců je následkem choroby úplně neschopným výdělkem, poukázal jej úřad výměrem z 28. června 1932 na dřívější svůj výměr z 24. července 1928. Stížnost do tohoto výměru zamítlo min. soc. péče výnosem z 25. srpna 1932 v podstatě pro opožděné podání přihlášky a postavilo se na stanovisko, že neschopnost předka k výdělkem později nastalá nemá právního významu.

Když nss toto rozhodnutí zrušil nálezem z 9. října 1934 pro nezákonnost, ježto min. soc. péče, vycházejíc z nesprávného výkladu zákona, nevyšetřilo, kdy st-l se stal k výdělkem neschopným, rozhodlo min. soc. péče výnosem nyní naříkaným znovu o odvolání podaném do výměru zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze z 28. června 1932 a zamítlo je opětně, a to v podstatě proto, že vzhledem k právní moci výměru z 24. července 1928 mohlo by býti o přihlášce znovu jednáno jedině za podmínek obnovy řízení, t. j. kdyby st-l prokázal relevantní nové, dosud neznámé skutečnosti, kterých v řádném řízení nemohl uplatniti, tedy v daném případě kdyby prokázal, že přihlášku o důchod podal ve lhůtě stanovené zákonem; to však st-l neprokázal ani netvrdil.

Maje rozhodovati o stížnosti podané na toto rozhodnutí žal. úřadu, musil si nss ujasniti nejprve procesní situaci, za které žal. úřad vydal nař. rozhodnutí. V tom směru uvážil soud, že o žádosti st-lově za přiznání důchodu předků bylo již jednou pravoplatně rozhodnuto, a to výměrem zem. úřadu pro péči o válečné poškozence z 24. července 1928, jímž tato žádost byla odmítnuta jako opožděná, ježto st-l měl se o rentu přihlásiti nejdéle do 31. prosince 1923. St-l podal později novou žádost z 9. června 1932, kterou žal. úřad zamítl v cestě instanční výměrem z 25. srpna 1932, a to nikoli z důvodu, že ve věci již bylo pravoplatně rozhodnuto a že novému rozhodování stojí v cestě res judicata, nýbrž pustil se znovu do zkoumání otázky, zda st-l podal přihlášku o důchod předků včas, a dospěl opětně k závěru, že st-l podal přihlášku opožděně. Tímto svým výrokem vyhověl sice žal. úřad st-lově žádosti, aby

opětne bylo rozhodnuto o jeho přihlášce o důchod předků, nevyhověl však jeho žádosti, aby důchod ten mu byl přiznán, a to opětne z toho důvodu, že st-l podal přihlášku o tento důchod opožděně. Když nss toto rozhodnutí nálezem z 9. října 1934 zrušil z toho důvodu, že žal. úřad, vycházejce z mylného výkladu zákona, nevyšetřil, kdy st-l se stal neschopným výdělků, ačkoliv skutečnost ta je rozhodující pro otázku prekluse jeho nároku, resp. pro otázku včasnosti jeho přihlášky, nemohl žal. úřad znovu přihlášku st-le odmítnouti ob rem judicatum z důvodu, že o věci bylo již pravoplatně rozhodnuto výměrem zem. úřadu pro péči o válečné poškozence z 24. července 1928, neboť vyhověl-li již svým dřívějším rozhodnutím st-lově žádosti za obnovu řízení a rozhodoval-li znovu věcně o včasnosti jeho přihlášky, — nemohl již, když toto věcné rozhodnutí jeho bylo pro nesprávný právní názor zrušeno, odmítnouti povolene již věcné řešení proto, že o věci bylo již pravoplatně rozhodnuto, nýbrž bylo jeho povinností, aby — řídě se právním názorem nss — řízení ve smyslu tohoto nálezu doplnil a na základě takto doplněného řízení věcně o včasnosti přihlášky st-le rozhodl. Poněvadž žalovaný úřad takto nepostupoval, bylo jeho rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.789.

Tituly. — Technikové civilní: I. Podle cís. nař. č. 130/1917 ř. z. není absolvent cizozemské vysoké školy technické oprávněn užívati stavovského označení »inženýr«, pokud nebylo rozhodnuto ministerstvem, že jeho studia a zkoušky nahrazují studium a zkoušky tuzemské. — II. * Předpis § 4 cís. nař. ze dne 14. března 1917 č. 130 ř. z. o oprávnění k užívání stavovského označení »inženýr« vztahuje se i na cizí státní příslušníky.

(Nález z 23. února 1937 č. 15.124/36.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 12.199/35.

Věc: Bedřich E. v Telnici-Varvažově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 10. listopadu 1933 o přestupku § 7 cís. nař. č. 130/1917 ř. z.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu v Ústí n. L. z 20. března 1933 byl st-l uznán vinným, že neoprávněně používá titulu »inženýr«, čímž dopouští se přestupku nař. z 14. března 1917 č. 130 ř. z., a byl odsouzen podle § 7 cit. nař. k pokutě 200 Kč ve prospěch státu, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 14 dnů.

Odvolání, které st-l proti tomuto nálezu podal, zamítl zem. úřad v Praze nař. výměrem.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Na sporu je pouze otázka, zda st-l mohl právem užívati stavovského označení »inženýr« vzhledem k tomu, že dokončil technická studia na